

Nr 288.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till vissa ändringar i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor; given Stockholms slott den 5 april 1918.

Under återopande av bifogade utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels besluta, att § 4 i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor skall erhålla följande ändrade lydelse:

§ 4.

Tullfrihet åtnjutes, utom för varor, vilka enligt tulltaxan äro fria från tullavgift, jämväl för:

— — — — —
i) skeppsinventarier, tillhörande förolyckat fartyg; ävensom sjöfynd, till värde ej överstigande tio kronor, då fyndet enligt vad särskilt är stadgat, av vederbörande tullförvaltning utlämnas till bärgaren;

k) skeppsproviant — — — — —

— — — — —
u) naturalier, — — — — — understöd; samt

v) livsförnödenheter, avsedda för och införda samtidigt med från utlandet inkommande djur, i den mån sådana förnödenheter prövas icke överstiga behovet under transporten till den ort inom riket, dit djuren enligt åtföljande frakthandlingar äro slutligt bestämda samt för så vitt anledning icke finnes antaga, att förnödenheterna äro avsedda för annat ändamål.

De särskilda — — — — — skeppsproviant.

dels besluta, att gällande tulltaxa skall i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 1 saml. 255 häft. (Nr 288—289.) 1

	Kvantitet för tull- beräkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
Brännvin och sprit, alla slag, härunder även inbegripna arrak, rom och konjak:			
183. — — — — —	—	—	—
184. — — — — —	—	—	—
<i>Anm. 1.</i> — — — — —	—	—	—
<i>Anm. 2.</i> — — — — —	—	—	—
<i>Anm. 3.</i> — — — — —	—	—	—
<i>Anm. 4.</i> — — — — —	—	—	—
185. Likör och absint; ävensom andra spritdrycker, försatta med socker eller annat främmande ämne, varigenom alkoholhalten angives orik- tigt å provaren	—	—	—
Vin: — — — — —	—	—	—
*186. — — — — —	—	—	—
187. — — — — —	—	—	—
188. — — — — —	—	—	—
*189. — — — — —	—	—	—
*190. — — — — —	—	—	—
<i>Anm.</i> — — — — —	—	—	—
191. Saft, bär- och frukt-: — — — — —	—	—	—
Maltdrycker och mjöd:			
192. — — — — —	—	—	—
193. — — — — —	—	—	—
<i>Anmärkingar till nr 183—193.</i>			
1. Sådana till n:r 183—193 hänförliga drycker, vilka enligt 1 § av förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker skola anses såsom rusdrycker, må till riket införas blott av den, som äger kontrollsty- relsens tillstånd att utöva partihandel med rusdrycker av det slag, som införseln avser, eller av bolag, som jämlikt av Konungens befallningshavande meddelad rättighet driver utminuterings- eller utskänkningsrörelse.			
2. Rusdrycker må icke från tullverket utlämnas annorledes än mot kvitto, utfärdat av den, som är berättigad att införa dessa drycker, dock att dylika drycker, som till bolag in- kommit från utlandet, må mot kvitto utlämnas			

	Kvantitet för tull- beräkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
till den, som visar sig hava erhållit bolagets medgivande att från tullverket utbekomma desamma.			
3. Utan hinder av vad här ovan stadgas, må rusdrycker			
A) till riket införas			
a) av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor,			
b) av vederbörligen legitimerad handelsresande i vanlig ordning, då de medföras såsom prov,			
c) av resande, som ankommit från utrikes ort, då de införas för eget bruk, dock endast intill viss mindre av Konungen fastställd kvantitet;			
B) om de äro hänförliga till skeppsproviant, behandlas på sätt, som är föreskrivet i § 4 k) tulltaxeförordningen, dock att rusdrycker, som enligt sistberörda författningsrum förtullats såsom överskott av skeppsproviant, icke må från fartyg ilandföras;			
C) uppläggas på provianteringsfrilager på sätt i särskild författning är stadgat, dock att å provianteringsfrilager upplagda rusdrycker icke må, utan tillstånd av Kungl. Maj:t för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs proviantering i föreskriven ordning.			
4. Angående rätt till tullfri införsel av malt-drycker för resande, som annorledes än med järnväg från Norge till Sverige inkomma öfver vissa delar av gränsen, gäller vad därom är i § 5 tulltaxeförordningen stadgat.			
5. Angående införsel till riket av rusdrycker för vetenskapligt, medicinskt, farmaceutiskt, tekniskt, industriellt eller likartat ändamål gäller vad Konungen därom särskilt stadgat.			
Tobak:			
195. oarbetad, blad och stjälk	1 kg.	1	—
arbetad:			
195 1/2. mjöl	1 kg.	1	15

		Kvantitet för tull- beräkningen.	Tullsats.	
			Kronor	öre
<i>Anm. till nr 195 och 195 $\frac{1}{2}$.</i>				
196.	Oarbetad tobak och tobaksmjöl må införas alle- nast av utövaren av statens tobaksmonopol.	1 kg.	6	—
197.	cigarrer, cigarreigarretter och cigarretter andra slag	1 kg.	180	
<i>Anmärkingar till nr 196 och 197.</i>				
1. Mot erläggande — — — med tobaksvaror; skolande härvid såsom arbetad tobak icke anses tobaksmjöl.				
2. — — — — — — — — — — — — — — —				
667.	Isolatorer, knoppar, inledningsrör, takbrickor och andra artiklar för isolering av elektriska ledningar, även i förening med järn eller annan oädel metall:			
	vita	1 kg.	—	20
668.	andra slag.....	1 kg.	—	25
<i>Anm. till n:r 667 och 668. Om — — beteckning.</i>				
Instrument: -----				
musikinstrument: -----				
*1270.	tafflar och pianinon, även begagnade.....	1 st.	150	—
*1271.	flyglar, även begagnade	1 st.	200	—
<i>Anmärkingar till nr 1270 och 1271.</i>				
** 1. -----				
2. -----				
3. Vid införsel av begagnade musikinstrument för sådana personers räkning, vilka inflytta från utlandet eller vilka, ägande hemvist i Sverige, antingen oavbrutet eller endast med tillfälliga avbrott vistats utomlands en tid av minst ett år, äger tullfrihet rum under de villkor i övrigt, som finnas stadgade i § 4 tulltaxeförordningen.				

dels besluta, att § 3 i underrättelser om vad vid tulltaxans till-
lämpning iakttagas bör skall erhålla följande förändrade lydelse.

§ 3.

Där tullsats — — — — utrönta värdet.

Inom åtta dagar efter besiktningen står det varuägaren öppet att anmäla missnöje, som nu är sagt, samt påkalla värdets bestämmande genom skiljenämnd, som skall utgöras av tre ojäviga och för sakkunskap kända personer, av vilka tullförvaltningen utser en, varuägaren en och dessa bägge eller, om de ej kunna om valet åsämjas, magistraten på platsen eller, där sådan ej finnes, Konungens befallningshavande i länet den tredje; skolande, där mot sålunda utsedd person jäv framställes av part, sådant jäv prövas av vederbörande magistrat eller Konungens vederbörande befallningshavande, som därvid äger besluta, huruvida ny skiljeman skall utses eller icke. Nämnden skall, sedan skäligt rådrum lämnats parterna att andraga vad de akta nödigt, dock senast inom tjugu dagar efter det nämnden blivit fulltalig, enligt ovan angivna grunder bestämma det värde, varefter förtullningen skall ske; och skall såsom sådant gälla det, om vilket minst två av nämndens ledamöter sig för-enat, eller, om alla tre stannat i olika beslut, medeltalet mellan de värden, som utgöra medeltal av de bägge lägsta och av de bägge högsta värdena. Bestämmas värdet högre, än varuägaren uppgivit, eller varder i fråga om skadad vara värdet bestämt till minst samma belopp som det vid besiktningen åsatta, drabbar kostnaden för värderingen varuägaren, och skall han i ty fall jämväl ersätta tullverkets utgift för den föregående besiktningen. Sker icke någon förhöjning i det värde, som av varuägaren uppgivits, eller varder i fråga om skadad vara det vid besiktningen åsatta värdet nedsatt, har tullverket att vidkännas värderingskostnaden.

Kostnaderna — — — — uppgivna.

Vill ägare av vara, som nu är sagd, återutföra densamma oförtullad, därför att han finner det åsatta förtullningsvärdet för högt, vare han, för såvitt gällande bestämmelser angående olovlig varuinförsel icke annorlunda föranleda, därtill berättigad under iakttagande av vad angående oförtullade varors återutförsel är stadgat och sedan tullverket gottgjorts för belopp, varför varan tilläventyrs häftar.

Vad — — — — undergått.

dels ock förklara, att förestående bestämmelser skola träda i kraft i vad de avse anmärkningarna till rubrikerna nr 183—193 i tulltaxan den 1 januari 1919 och i övrigt å dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes.

De till ärendet hörande handlingar skola riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 5
april 1918.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Föredragande departementschefen, statsrådet Thorsson anförde vidare:

Jag anhåller nu att få underställa Eders Kungl. Maj:ts prövning åtskilliga frågor rörande ändringar i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor.

Till en början tillåter jag mig, under hänvisning till vad därutinnan anförts av chefen för justitiedepartementet i yttrande till statsrådsprotokollet den 31 december 1917, vilket yttrande är fogat vid Kungl. Maj:ts proposition till 1918 års riksdag med förslag till lag med vissa bestämmelser om sjöfynd (prop. nr 54 sid. 11), hemställa, att, sedan nämnda förslag numera blivit lag, i § 4 av tulltaxeförordningen måtte under i) införas bestämmelse om tullfrihet för sådant sjöfynd, till värde

Tulltaxeförordningen § 4 i).

ej överstigande tio kronor, som, enligt vad i nämnda lag stadgas, av vederbörande tullförvaltning utlämnas till bärgare.

Tulltaxeförordningen § 4 v).

Generaltullstyrelsen.

Vidare får jag meddela, att generaltullstyrelsen i skrivelse den 18 januari 1917 gjort framställning i fråga om tullfrihet för livsförnödenheter, som äro avsedda för och införas samtidigt med från utlandet inkommande djur. Härvid har styrelsen anfört i huvudsak följande:

»Hos generaltullstyrelsen har gjorts förfrågan, huruvida här i riket föreläge hinder för fri in- och utförsel av med syrgas påfyllda järncylindrar, inmonterade i för transport av levande fisk inrättade järnvägsvagnar och avsedda att förse fisken under transporten till bestämmelseorten med erforderligt syre. Under handläggningen av detta ärende har blivit upplyst bland annat, att i varje sådan vagn plägar medföras så stort antal cylindrar med syrgas att innehållet i samtliga dessa endast vid fall av oberäkneliga trafik hinder kunde varda helt utnyttjat för fisktransporten. I regel torde således ett flertal påfyllda gascylindrar komma att utföras ur riket i samma skick, vari de dit införts.

Vad dessa senare ävensom själva järncylindrarna beträffar har det synts styrelsen, som om gällande föreskrifter dels i tullstadgan angående omedelbar transitförsändning av gods, dels i § 4 r) tulltaxeförordningen samt därtill sig anslutande författningar angående transportmateriel möjliggjorde den tullfria transporten genom landet. Däremot har styrelsen funnit tullfrihet icke för närvarande vara uttryckligen medgiven för den syrgas, som komma att förbrukas under fiskens försling från gränstills bestämmelseorten här i riket.

Även frånsett den omständigheten, att stora svårigheter kunna komma att föreligga vid anskaffande i den svenska gränsorten inom lämplig tid av den för fiskens hållande vid liv under transporten erforderliga gasmängden, måste styrelsen emellertid finna det billigt, att den åsyftade förmånen bliver beredd jämväl i senast oförmälda fall, i samband varmed även för de tullpliktiga livsfornödenheter, som erfordras vid övriga dylika transporter inom landet av dit införskrivna eller Sverige allenast transiterande djur enahanda förmån lämpligen synes böra beviljas. Styrelsen får därför härigenom göra underdånig framställning i detta syfte.

Bestämmelser om dylik tullfrihet lära, därest Eders Kungl. Maj:tt med riksdagen finner sådana böra utfärdas, lämpligen böra få sin plats i § 4 tulltaxeförordningen — antingen bland föreskrifterna i mom. f) av sagda paragraf eller såsom ett helt nytt moment — samt i huvudsakliga delar sammanfalla med de allmänna stadganden i berörda mom. f) om tullfrihet för där avsedda förnödenheter.»

Sedan generaltullstyrelsen härefter avgivit alternativa förslag till de erforderliga bestämmelserna, fortsätter styrelsen:

»Därest bestämmelser av ovan angiven innebörd varda under ena eller andra formen utfärdade, synas dessa böra förklaras omedelbart därefter skola träda i kraft.

Då emellertid framgår av de i anledning av ovanberörda förfrågan avgivna utlåtanden, att de i förfrågan avsedda transporter av fisk påbörjats redan under november månad nästlidet år och det torde få anses skäligt, att jämväl dessa i fråga om de av fisken under transporten inom Sverige förbrukade livsfornödenheter komma

i åtnjutande av den föreslagna förmånen, lära de ifrågasatta bestämmelserna böra förklaras skola omfatta även sådana livsförnödenheter, som visas hava till riket införts samtidigt med från utlandet efter den 1 november 1916 inkomna djur och prövas hava inom riket oundgängligen erfordrats för deras livnärande under transporten till den svenska bestämmelseorten.»

I infortrat gemensamt utlåtande av kommerskollegium och lantbruksstyrelsen yttra nämnda ämbetsverk följande:

Kommerskollegium och lantbruksstyrelsen.

»Mot generaltullstyrelsens framställning om beredande av ifrågavarande tullfrihet finna ämbetsverken för sin del ingen anledning till erinran ur synpunkten av de intressen ämbetsverken företräda.

Beträffande formen för bestämmelsernas meddelande få ämbetsverken förorda det senare av de av generaltullstyrelsen föreslagna alternativen. Bestämmelsernas intagande såsom ett särskilt moment av § 4 tulltaxeförordningen synes nämligen för vinnande av största möjliga överskådlighet bestämt vara att föredraga framför deras hänförande till moment f) av sagda författningsrum.»

Jämväl för egen del vill jag förorda generaltullstyrelsens ifrågavarande förslag, därvid jag i likhet med de hörda ämbetsverken i avseende å stadgandenas formella avfattning giver företräde åt det alternativ, som innefattar de nödiga bestämmelsernas upptagande i ett särskilt moment av § 4 tulltaxeförordningen.

Departementsschefen.

Någon retroaktiv verkan av de ifrågasatta bestämmelserna torde icke böra förekomma.

Genom nådigt beslut den 29 juni 1917 har generaltullstyrelsen anbefallts att utarbета och före den 1 oktober samma år till Kungl. Maj:tt inkomma med förslag till de ändringar i och kompletteringar till anmärkningarna till rubrikerna nr 183—185 i gällande tulltaxa, som föranleddes av 10 § i förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker. I anledning härav har styrelsen med skrivelse den 25 september 1917 överlämnat dylikt förslag. I skrivelsen har styrelsen anfört följande:

Tulltaxan: anm. till rubr. nr 183—193 för brännvin m. m.

Generaltullstyrelsen.

»Vissa av de drycker, som avses i förberörda förordning, hänföras i tullbehandlingshänseende icke till ovannämnda rubriker utan till någon av tulltaxerubrikerna nr 186—190 samt 192 och 193. Vid sådant förhållande och då den under tulltaxerubriken nr 191 upptagna bär- eller fruktsaft skall tullbehandlas såsom vin, vilken vara enligt förordningen stundom är att anse såsom rusdryck, har styrelsen trott sig böra på det sätt uppsätta sitt förslag, att detsamma kommit att innefatta anmärkningar, anslutande sig till tulltaxerubrikerna nr 183—193 samt avsedda att i stället för de för närvarande omedelbart under rubriken nr 185 genom nådig kungörelse den 8 juni 1915 intagna anmärkningar införas näst efter rubriken nr 193.

Vidkommande de olika delarna av detta förslag får styrelsen i underdånighet omförmåla allenast, att styrelsen vid avfattningen därav ansett sig böra i görligaste mån följa ordalydelsen av motsvarande delar av förenämnda förordning den 14 juni 1917. Styrelsen anser sig emellertid böra framhålla följande.

Den i 10 § 4 mom. b) i förordningen intagna föreskrift om rätt för vederbörligen legitimerad handelsresande att införa prov på rusdrycker, endast då dessa medföras av honom till riket, innefattar en måhända oavsiktlig skärpning av hittillsvarande bestämmelser i ämnet. Föreskriften motsvaras för närvarande av en bestämmelse om införselrätt för handelsresande i fråga om spritvaror, jämväl då dessa varor annorledes än såsom medfört resgods införas som prov. Förefintligheten av den nyantagna föreskriften lär emellertid nödvändigtvis komma att få den olägliga följd, att legitimerad handelsresande, som saknar rätt att i allmänhet införa rusdrycker till riket, förvägras införtulla sina prov å sådana drycker, för såvitt han ej själv medför desamma på resa från utlandet. Styrelsen anser sig därför böra i detta sammanhang i underdånighet ifrågasätta, huruvida icke föreskriften i omförmålda 10 § 4 mom. b) borde så omformuleras, att införselrätten för legitimerad handelsresande komme att beträffande prov å rusdrycker omfatta samma införselformer som hittills beträffande prov å spritvaror, eller med andra ord så avfattas, att ordet 'medföres' i nämnda författningsrum och därigenom även i vederbörande moment av anmärkningarna till tulltaxerubrikerna nr 183—193 ersattes med ordet 'införas'. En dylik ändring synes så mycket hellre kunna vidtagas, som syftet med de nya införselbestämmelserna för rusdrycker icke därigenom lär på något sätt komma att förryckas.

De föreslagna ändringarna i tulltaxans anmärkningar torde böra träda i kraft den 1 januari 1919.»

Departements-
chefen.

Generaltullstyrelsens förslag till avfattning av här ifrågavarande anmärkningar ber jag att med en mindre jämkning i ordalagen få tillstyrka.

I avseende å förslaget om viss ändring i 10 § 4 mom. b) av rusdrycksförsäljningsförordningen med därav följande omformulering av vederbörande moment i ovannämnda anmärkningar tillåter jag mig påpeka, att ett stadgande av samma innebörd som det i förberörda författningsrum meddelade återfinnes i förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket. Någon ändring i sistnämnda förordning är emellertid icke ifrågasatt. Vid sådant förhållande och då — även om generaltullstyrelsens tolkning av ovan omförmålda stadgande i rusdrycksförsäljningsförordningen är riktig — den föreslagna ändringen, med hänsyn till de förhållanden, som efter den 1 januari 1919 komma att inträda inom handeln med rusdrycker, i varje fall icke torde vara av någon större praktisk betydelse, synes mig generaltullstyrelsens nu berörda framställning knappast vara av beskaffenhet att böra föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

I skrivelse den 27 november 1916 har styrelsen för aktiebolaget svenska tobaksmonopolet gjort framställning om införande i tulltaxan av särskild tullsats för tobaksmjöl. Skrivelsen är av följande lydelse:

»Rubriken No. 195 för tobak i gällande tulltaxa har enligt Eders Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse den 15 december 1914 följande lydelse:

195 oarbetad tobak, blad och stjälk för 1 kilogram tullsats 1 krona.

Ann. Oarbetad tobak må införas allenast av utövaren av statens tobaksmonopol.

Den tobak, som förtullas under denna rubrik, inkommer till riket i form av blad eller stjälk, som ej undergått annan bearbetning än svettning. Har tobaken underkastats annan behandling, betraktas den som arbetad och förtullas under någon av rubrikerna 196 och 197.

Av skäl, som här nedan skola närmare utvecklas, tillåter sig nu styrelsen för aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolet i underdånighet ifrågasätta, huruvida icke anledning skulle förefinnas för införande i tulltaxan av särskild tullsats för tobaksmjöl.

För närvarande äro vid samtliga monolets snusfabriker anordnade såväl kvarnar som tobaksnederlag. Då emellertid de nederlag, vilka finnas vid snusfabrikerna, ej på långt när räcka till för förvaring av de erforderliga tobakskvantiteterna, hava dessutom mycket stora magasinstrymmen måst förhyras. Med den brist på dylika utrymmen, som för närvarande är rådande i landet, och som synes vara i stigande, torde det vara nödvändigt att redan nu vidtaga åtgärder för att ordna magasinsfrågan, och det torde då vara lämpligast att lösa den i ett sammanhang för hela landet, i synnerhet med hänsyn därtill, att särskilda maskinella anordningar böra vidtagas för att ekonomiskt kunna handskas med de stora förpackningar (fat om 800 à 1,000 kilograms vikt), i vilka tobaken inkommer. Bortsett från den svenska tobaken kommer all för snustillverkningen avsedd tobak från Amerika och inkommer till landet med någon av de ångbåtslinjer, som anlöpa Göteborg. Lämpligheten att samla Tobaksmonopolets nederlagsmagasin för snustobak i denna stad framställer sig därför osökt, särskilt som Tobaksmonopolet disponerar erforderlig tomt i Göteborgs hamn.

Från detta nederlag kunna naturligtvis tobaksfaten transiteras i mån av behov till de olika fabriker i landet för att efter framkomsten förmalas till tobaksmjöl. Men lämpligare är dock att skicka tobaken till fabriker i form av tobaksmjöl, ty detta medför väsentliga förenklingar i driften å respektive beredningsplatser, varjämte genom ett dylikt tillvägagångssätt jämnheten i driftresultatet å snusfabrikerna kan väntas bliva avsevärt bättre tillgodosedd. Dessutom medför koncentration av kvarnrörelsen såväl möjlighet att anordna denna på det mest rationella och brandfria sätt som ock besparing av driftkostnader.

Förtullningen i Göteborg kunde visserligen ske såsom hittills i den mån den erforderliga oarbetade tobaken uttoges ur magasinet, vilket då skulle anordnas som vanligt tullnederlag. I så fall skulle emellertid hela förtullningen äga rum i Göteborg, vilken stad då ensam skulle komma i åtnjutande av hela tolagsbeloppet till förfång för övriga kommuner, i vilka snusfabriker äro förlagda. För att undvika detta samt för att möjliggöra för tobaksmonopolet ernåendet av förenämnda fördelar vid driften framstår det såsom önskvärt att transitering av tobaksmjöl i lämpliga

Tulltaxan:
rubr. nr
195—197 för
tobak och
tobaksvaror.

Styrelsen för
aktiebolaget
svenska
tobaksmono-
polet den
27/11 1916.

poster till respektive fabrikers nederlag eller till omedelbar förbrukning ordnas så, att förtullningen får äga rum vid respektive snusfabriker antingen i den mån tobaksmjöllet anländer dit eller då det uttages från därvarande nederlag.

För att nå detta mål erfordras dels sådana lokala anordningar att rå tobaksmagasinet, kvarnen och ett tobaksmjölmagasin i Göteborg bilda ett frilager, och dels att särskild tullsats fastställas för tobaksmjöl.

Anordnandet av sådant frilager torde kunna förutsättas icke möta hinder. Emellertid läres framställning härom icke erfordras i detta sammanhang.

Vad åter angår storleken av den särskilda tullsatsen för tobaksmjöl har styrelsen vågat förutsätta, att den skulle utgå med belopp motsvarande det, som skulle hava betalats för den kvantitet oarbetad tobak, varav tobaksmjöllet framställts. Av verkställd undersökning framgår, att av 100 kilogram tobaksblad eller s. k. scraps i medeltal erhållas cirka 83 kilogram mjöl samt av 100 kilogram tobakstjälk cirka 86 kilogram mjöl. I jämna ören skulle således 1 krona tull per 1 kilogram oarbetade tobaksblad motsvaras av 1.20 kronor tull per 1 kilogram tobaksmjöl och 1 krona tull per 1 kilogram oarbetad tobakstjälk motsvaras av 1.18 kronor tull per 1 kilogram tobaksmjöl. Då det emellertid är nästan omöjligt att särskilja tobaksmjöl av blad och dylikt mjöl av stjälk, torde det vara nödvändigt att stadga en enhetlig tullsats för tobaksmjöl, vilken, då mängden av för ändamålet använda blad och stjälk torde vara ungefär lika, lämpligen synes kunna sättas till 1.18 per kilogram

Då halvfabrikat författningsenligt icke får innehavas av annan än monopolets utövare och sålunda ej heller bör få importeras av annan än denne, torde därjämte anmärkningen efter rubriken 195 så omformuleras, att vad däri stadgas kommer att gälla även för tobaksmjöl.

På grund av vad sålunda anförts tillåter sig styrelsen i underdånighet hemställa, att Eders Kungl. Maj:ts måtte genom nådig proposition föreslå riksdagen

dels att i tulltaxan införa en ny rubrik, så lydande:

'195 a mjöl av oarbetad tobak — för 1 kilogram — tullsats 1.18 kronor.'

dels ock att giva anmärkningen efter rubriken 195 följande ändrade lydelse, att införas efter nya rubriken 195 a.

'Anm. Oarbetad tobak och tobaksmjöl må införas allenast av utövaren av statens tobaksmonopol'.»

Kommerskollegium och
generaltullstyrelsen den
9/2 1917.

Över berörda framställning hava kommerskollegium och generaltullstyrelsen den 6 februari 1917 gemensamt avgivit infortrat utlåtande. Efter att hava redogjort för framställningens innehåll yttra ämbetsverken i utlåtandet följande:

»Ehuru ett bifall till monopolbolagets framställning i viss mån kan anses utgöra ett avsteg från principen, att en bearbetad vara bör draga proportionellt högre tull än råvaran, synas så starka praktiska skäl tala för den föreslagna tullförändringen, att ämbetsverken anse sig böra i sak tillstyrka framställningen.

Med avseende å sättet för rubrikens för tobaksmjöl inordnande i tulltaxan torde emellertid densamma, då varan obestriddligen undergått bearbetning, lämpligen böra inrangeras under tobak: arbetad samt — i likhet med vad i föregående dylika fall varit brukligt — betecknas med halvnummer, 195 $\frac{1}{2}$; samtidigt synes den för

närvarande under rubriken 195 intagna anvisningen böra ersättas med en rubrikerna 195 och 195^{1/2} avseende anmärkning, vilken torde kunna få sin plats omedelbart efter den ifrågasatta nya rubriken och innehålla erinran därom, att oarbetad tobak och tobaksmjöl må införas allenast av utövaren av statens tobaksmonopol.

Beträffande tullsatsens storlek hava ämbetsverken, som icke varit i tillfälle att närmare bedöma den utredning rörande viktförhållandet mellan tobaken i rått och i förmalet tillstånd, vilken monopolbolaget åvägabragt, intet att erinra mot den förordade principen, att tullen bör utgå med ett belopp, motsvarande vad som belöper å den kvantitet oarbetad tobak, varav tobaksmjölet framställts.

Av den sålunda ifrågasatta tulltaxeförändringen lärer med avseende å de i särskilda författningar angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket utfärdade bestämmelser ej påkallas annan förändring än att, för undanrödjande av varje anledning till missförstånd, visst tillägg göres till mom. 1 av 22 § i nådiga förordningen den 15 december 1914 och avseende att framhålla, att till sådana tobaksvaror, som handlande må till riket införa, icke skall vara att hänföra tobaksmjöl.

I anslutning härtill torde motsvarande förtydligande även böra vidtagas beträffande anmärkning 1 till tulltaxans rubriker nr 196 och 197.

Ämbetsverken få således i underdånighet hemställa, det Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder i syfte

dels att rubrikerna för tobak i gällande tulltaxa måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Tobak:	
195	oarbetad, blad och stjälk 1 kilogram 1 krona
	arbetad:
195 ^{1/2}	mjöl 1 kilogram 1 krona 18 öre
<i>Anm. till nr 195 och 195^{1/2}.</i>	
<i>Oarbetad tobak och tobaksmjöl må införas allenast av utövaren av statens tobaksmonopol.</i>	
196	cigarrer, cigarrcigaretter och cigaretter 1 kilogram 6 kronor
197	andra slag 1 kilogram 1 krona 80 öre.
Anmärkningar till nr 196 och 197.	
1. Mot erläggande — — — med tobaksvaror, <i>skolande härvid såsom arbetad tobak icke anses tobaksmjöl.</i>	

dels ock att 1 mom. av 22 § i nådiga förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Handlande med tobaksvaror må, utan hinder av vad i 2 § stadgas, till riket införa dylika varor, *skolande härvid såsom tobaksvara icke anses tobaksmjöl.*

De sålunda föreslagna bestämmelserna synas ämbetsverken lämpligen kunna träda i kraft omedelbart efter utfärdandet.»

Sedan styrelsen för aktiebolaget svenska tobaksmonopolet därefter satts i tillfälle att taga del av det av kommerskollegium och generaltullstyrelsen gemensamt avgivna utlåtandet, har styrelsen i skrivelse den

*Styrelsen för
aktiebolaget
svenska tobaks-
monopolet den
20/3 1917.*

20 mars 1917 meddelat, att styrelsen icke har något att erinra mot avfattningen av de av ämbetsverken i anledning av styrelsens framställning föreslagna ändringar i och tillägg till tulltaxan och förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket. Till fullständigande av den utredning, som av styrelsen i skrivelsen den 27 november 1916 lämnats rörande viktsförhållandet mellan tobaken i oarbetat och förmalet tillstånd och den därav betingade storleken av den föreslagna tullsatsen å tobaksmjöl, anför styrelsen vidare följande:

»Den utredning, som av styrelsen i nu ifrågakvarande avseende förebragts, grundade sig — — — å äldre uppgifter, vilka — efter vad erfarenheterna från bolagets nu tillryggalagda första verksamhetsår, året 1916, giva vid handen — icke fullt varit ägnade att tagas till utgångspunkt vid bedömandet av nu rådande förhållanden. De uppgifter, som vid verkställandet av de tidigare beräkningarna funnos för styrelsen tillgängliga, gävo nämligen ledning endast för utrönande av förhållandet mellan nettofakturavikten av viss kvantitet oarbetad tobak och den därav vid förmalningen erhållna kvantiteten tobaksmjöl. Nettofakturavikten överensstämmer emellertid icke alltid med tullvikten, varförutom tara-avdraget av 12 procent med de numera använda tobaksfaten icke alltid överensstämmer med verkligheten. För att tullsatsen å tobaksmjöl skall komma i exakt riktig relation till tullsatsen å oarbetad tobak, lär man alltså rätteligen böra utgå från förhållandet mellan å ena sidan tullvikten av den vid tillverkningen använda mängden oarbetad tobak och å andra sidan den vid förmalningen erhållna vikten tobaksmjöl. Fullständiga uppgifter i dylikt hänseende från bolagets första hela verksamhetsår finnas nu tillgängliga från bolagets tre största snusfabriker, fabriker i Stockholm, Härnösand och Göteborg; och hava uppgifterna här nedan sammanställts till en tabell, till vilken styrelsen tillåter sig hänvisa.

	Tullvikten av förmald tobak kg.	Erhållen mjölvikt kg.
Kentucky blad	629,509	542,722
d:o scraps	107,924	97,396
d:o stjälk	830,597	752,513
Virginia blad	15,700	14,017
d:o scraps	3,063	3,009
d:o stjälk	14,443	13,044
Bal »	88,646	74,830
	1,689,882	1,497,531

Av tabellen framgår, att av en tobakskvantitet om 1,689,882 kilogram i tullvikt räknat, erhållits 1,497,531 kilogram tobaksmjöl. Tull för nyssnämnda tobakskvantitet har enligt gällande tulltaxa erlagts med 1 krona per kilogram eller tillhoppa 1,689.882 kronor; och borde alltså för att statsverket vid förtullning av tobaken i förmalet tillstånd skulle hava erhållit lika stor tullinkomst, tullen hava utgått efter en tullsats av 1.1284 kronor per kilogram eller i avrundat tal 1 krona 13 öre per kilogram.

Då de förhållanden, för vilka här ovan redogjorts, syntes styrelsen förtjänta av beaktande vid bestämmandet av storleken av den ifrågasatta särskilda tullsatsen å tobaksmjöl, har styrelsen härmed i underdånighet velat bringa desamma till Eders Kungl. Maj:ts kännedom.»

I anledning av vad styrelsen för aktiebolaget svenska tobaksmonopolet sålunda anfört, anbefalldes genom nådig remiss den 12 oktober 1917 kommerskollegium och generaltullstyrelsen att gemensamt ånyo yttra sig i ärendet. I utlåtandet, som avgavs den 20 november 1917, anförde ämbetsverken, i anslutning till ett från packhusinspektionen i Stockholm infordrat yttrande, som jämväl bifogades, till en början följande:

»I sitt ovanberörda den 6 sistlidna februari dagtecknade underdåniga utlåtande hava ämbetsverken framhållit, att de icke varit i tillfälle att närmare bedöma den utredning rörande viktförhållandet mellan tobaken i rått och i förmalet tillstånd, som monopolbolaget ävägabragt och vilken hänvisade på en tullsats av 1 krona 18 öre såsom lämplig för 1 kilogram tobaksmjöl.

Kommerskollegium och generaltullstyrelsen den 20/11 1917.

Då denna utredning, enligt vad bolaget nu anför, vad råttobaken beträffar, varit baserad på fakturanettovikterna och dessa vid en närmare granskning befunnits icke överensstämmande med den av tullverket attesterade vikten, har bolaget, som i sin senare framställning gör gällande, att tullviktens förhållande till vikten av erhållet mjöl bör läggas till grund för bestämmandet av tullsatsen å tobaksmjöl, numera föreslagit en tull av 1 krona 13 öre per kilogram.

Det lär emellertid kunna ifrågasättas, huruvida den med stöd av gällande taraprocent vid tullbehandlingen av råttobak beräknade nettovikten bör i berörda avseende vara normgivande, då ej heller denna vikt fullt överensstämmer med den verkliga.

Vid den senast verkställda revideringen av taratariffen fastställdes beträffande oarbetad tobak taraavdraget för fat med stäver av i allmänhet minst 1 centimeters tjocklek till 12 procent och för fat med stäver av i allmänhet mindre än 1 centimeters tjocklek till 8 procent av bruttovikten. I praktiken har, åtminstone under senare tiden, emballaget varit av den beskaffenhet, att endast den högre taraprocenten kommit i tillämpning.

Enligt uppgifter från snusfabrikerna i Stockholm och Härnösand, som av monopolbolaget under hand ställts till förfogande, har den kvantitet utländsk råttobak, med en fakturanettovikt av 1,117,435 kilogram, som under år 1916 vid dessa fabriker förmalts till mjöl, med tillämpning av förenämnda taraprocent vid tullbehandlingen attesterats utgöra 1,068,302 kilogram. Samma tobak har emellertid vid invägningen befunnits utgöra 1,094,422 kilogram. Det härav framställda tobaksmjölets vikt utgjorde 952,335 kilogram. Enär den av bolaget genom nettovägning utrönta vikten måste anses vara mera tillförlitlig än tullvikten, som är baserad på en taraberäkning, vilken givetvis icke kan lämna ett fullt exakt resultat, särskilt som taraprocenten till undvikande av allt för ofta förekommande störningar är så tilltagen, att den ställer sig gynnsam för importören, synes riktigast, att tullsatsen å tobaksmjöl fastställas med hänsyn till den invägda viktens förhållande till mjölets vikt. Enligt denna beräkningsgrund borde tullsatsen utgöra 1 krona 14.92 öre eller, avrundat, 1 krona 15 öre för kilogram.

Ämbetsverken få sålunda, med stöd av den utredning, som numera förebragts, och med vidhållande i övrigt av sitt den 6 sistlidne februari avgivna förslag beträffande ändrad lydelse av rubrikerna för tobak i gällande tulltaxa m. m., i underdånighet hemställa, att tullsatsen för den ifrågasatta rubriken för tobaksmjöl måtte fastställas till 1 krona 15 öre för 1 kilogram räknat.»

Med hänsyn till de gjorda iakttagelserna beträffande tillämpningen av gällande taraprocent för i fat inkommande, oarbetad tobak funno sig ämbetsverken emellertid vidare föranlåtna att i yttrandet framställa förslag om viss ändring i taraberäkningen för dylik vara. Efter att hava erinrat, att generaltullstyrelsen i ett den 9 april 1904 avgivet utlåtande i anledning av en av riksdagens bevillningsutskott framställd begäran om yttrande i fråga om ändringar i då gällande taratariff föreslagit, att beträffande på fat inkommande tobak, oarbetad, blad och stjälk, taran skulle fastställas till 10 procent för fat med stäver av i allmänhet minst 1 cm. tjocklek och för andra fat till 8 procent, men att bevillningsutskottet ansett, att förut gällande 12 procents tara för fat med tjockare stäver borde bibehållas, yttrade ämbetsverken i nu ifrågavarande avseende följande:

»Den nu föreliggande utredningen, som omfattar så avsevärda kvantiteter olika slags tobak, att den lärer få anses lämna ett gott stöd för bedömandet av tarans verkliga förhållande till bruttovikten, har utvisat, dels att tobak numera icke införes i fat med så tunna stäver, att den lägre taraprocenten kommer i praktisk tillämpning, dels ock att 10 procents taraavdrag närmare ansluter sig till verkliga förhållandet mellan brutto- och nettovikt för tobak i fat än den nu fastställda taraprocenten. Med 10 procents taraavdrag skulle nämligen skiljaktigheten mellan den sammanlagda, invägda vikten av den tobak, som ovannämnda uppgifter avse, och tullvikten endast hava belöpt sig till omkring 2,000 kilogram till importbolagets fördel, en skiljaktighet som i betraktande av partiernas storlek är så oväsentlig, att den ej är av nämnvärd betydelse.

Berörda förhållande synes — därest icke genom bibehållande av nu fastställda taraprocent möjlighet anses böra beredas monopolbolaget att utnyttja den till synes något rundligt tillmätta taraprocenten till förstärkning av emballaget i syfte att öka dess hållbarhet under transporten, en tanke som, enligt uppgift, icke varit bolaget främmande — böra föranleda därtill, att i anslutning till vissa tullförvaltningars i generaltullstyrelsens förenämnda utlåtande upptagna förslag, den förändring i gällande taratariff vidtages, att taran för tobak, oarbetad, blad och stjälk, inkommande på fat, fastställes till 10 procent av bruttovikten, oavsett stävernas tjocklek.»

*Departement-
schefen.*

För egen del finner jag mig i anledning av den förebragta utredningen böra biträda förslaget om införande i tulltaxan av en särskild tullsats för tobaksmjöl.

I avseende å tullsatsens storlek synes mig någon tvekan icke råda

därom, att det beräkningssätt, som av kommerskollegium och generaltullstyrelsen använts i utlåtandet den 20 november 1917, är det riktigaste. Till följd härav och då, enligt vad jag från aktiebolaget svenska tobaksmonopolet inhämtat, nämnda bolag, efter att hava tagit del av kommerskollegii och generaltullstyrelsens beräkningar, funnit sig kunna godtaga den av ämbetsverken föreslagna tullsatsen, 1 krona 15 öre för kilogram, anser jag mig böra förorda, att tullsatsen bestämmes till sagda belopp.

Mot den av ämbetsverken föreslagna avfattningen av de vid införandet av en särskild tullsats å tobaksmjöl påkallade ändringarna i och tillägg till tulltaxan samt förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket, har jag icke någon erinran att framställa. I fråga om tillägget till sistnämnda förordning torde emellertid särskild proposition böra till riksdagen avlåtas.

Vidkommande härefter ämbetsverkens förslag om ändring i taraberäkningen för den å fat inkommande oarbetade tobaken torde det visserligen, på sätt ämbetsverken påpeka, vara obestriddigt, att de för sådan tobak gällande taraprocentssatserna, så som emballageförhållandena hittills gestaltat sig, mycket ofta medfört, att den vid förtullningen attesterade nettovikten kommit att icke oväsentligt understiga den verkliga — ett förhållande, som givetvis varit ägnat att sätta importören i gynnsammare ställning än vid bestämmelsernas antagande varit avsett. Att nu vidtaga någon ändring i ifrågavarande hänseende synes mig emellertid mindre lämpligt. Importen av oarbetad tobak har nämligen sedan någon tid tillbaka legat så gott som fullständigt nere och, enligt vad från aktiebolaget svenska tobaksmonopolet meddelats mig, låter det sig för närvarande icke i någon mån förutse, huru leverans- och förpackningsförhållandena komma att ställa sig, när importen en gång ånyo kan upptagas. I varje fall lär det vara högst antagligt, att monopolet, när lugnare förhållanden inträtt, nödgas för att tillgodose sitt behov av tobak hänvända sig till helt andra leverantörer än de, som hittills i allmänhet tillgodosett den svenska marknaden. Huru i sådant fall taraberäkningen kommer att utfalla undandraget sig, med hänsyn till de till storlek, vikt och beskaffenhet i hög grad varierande förpackningar, som komma till användning å olika produktions- och försäljningsorter, fullständigt varje bedömande. Under sådana omständigheter anser jag försiktigheten bjuda att låta med en eventuell ändring av taratariffen i nu förevarande del anstå, till dess vid återinträdande av mera normala förhållanden erfarenhet vunnits om, vilken riktning utvecklingen på det område, varom nu är fråga, kommer att

taga. Förslaget om ändring i taraberäkningen för oarbetad tobak synes mig alltså för närvarande icke böra föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Tulltaxan:
rubr. nr 667
och 668 för
porslinsisola-
torer m. m.

I skrivelse den 13 april 1916 har vattenfallsstyrelsen gjort framställning om nedsättning av tullen för porslinsisolatorer. Om ifrågasatt varande tull stadgas i rubrikerna 667 och följande av gällande tulltaxa. I berörda skrivelse har vattenfallsstyrelsen anfört följande:

Vattenfalls-
styrelsen.

»Porslinsisolatorer för isolering av elektriska ledningar, även i förening med järn, draga enligt rubrikerna 667 och 668 i tulltaxan en tull av 20, resp. 25 öre per kilogram för vita, resp. andra slag. Enligt uppgift av generaltullstyrelsen skulle däremot dylika porslinsisolatorer i förbindelse med annan oädel metall än järn vara att hänföra under rubrik 672 och draga en tull av 60 öre per kilogram. Detta förhållande har säkerligen icke varit avsett, utan torde bero på, att vid den tidpunkt, då bestämmelsen formulerades, man ej hade anledning antaga, att annat material än järn i någon större utsträckning skulle komma i fråga för dylikt ändamål.

På senare tid har det emellertid av rent tekniska skäl befunnits önskvärt att använda även annat material än järn vid konstruktion av högspänningsisolatorer. Så t. ex. förekomma konstruktioner med å isolatorerna fastkittade huvar eller skärmar av zink- eller kopparplåt ävensom hängisolatorer, där de fastkittade armaturdelarna äro utförda av brons. På vattenfallsstyrelsens initiativ har, då särskilt stora fordringar måste ställas på isolatorerna, vidtagits den anordningen att vissa ytor å porslinsdelarna metalliseras, d. v. s. överdragas med ett tunt metallskikt lämpligen bestående av koppar eller bly, varigenom isolatorernas elektriska hållfasthet väsentligt förbättras. I den mån dylika isolatorer ej kunna tillverkas, resp. sammankittas inom landet utgör dock den höga tullsatsen av 60 öre per kilogram ett väsentligt hinder mot användandet av dylika konstruktioner, där desamma eljest skulle vara att rekommendera.

Då det enligt vattenfallsstyrelsens erfarenhet vid flera tillfällen ej varit möjligt att få acceptabla anbud å isolatorer för höga spänningar av inhemskt fabrikat, och vid andra tillfällen de fordrade leveranstiderna för inhemskt fabrikat varit absolut oantagliga, torde man även framdeles vara hänvisad till att i stor utsträckning inköpa dylika isolatorer från utlandet. Den möjlighet, som därvid åtminstone i vissa fall föreligger, att importera porslinsdelarna för sig och armaturdelarna för sig och sedan sammankitta de olika delarna inom landet, medför utom ökat besvär och tidsutdräkt den olägenheten, att leverantören ej kan ikläda sig garanti för isolatorerna i deras helhet, och att sammankittningen, på vars riktiga utförande isolatorernas bestånd i hög grad är beroende, ej kan ske under lika gynnsamma förhållanden som i fabriken med deras specialmaskiner och skolade personal.

Ovan anförda svårigheter skulle undanröjas, om tillägget före tulltaxans rubriker 667 och 668: »även i förening med järn» utbyttes mot orden: »även i förening med metaller eller andra ämnen».

På grund av vad sålunda anförts får vattenfallsstyrelsen i underdånighet hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå den nu församlade riksdagen att godkänna ovan angivna ändring i gällande tulltaxa.»

Över ifrågavarande framställning hava kommerskollegium och generaltullstyrelsen den 1 maj 1916 gemensamt avgivit infortrat utlåtande, därvid ämbetsverken, med vitsordande av de av vattenfallsstyrelsen lämnade uppgifter att porslinsisolatorer i förening med zink, koppar eller annan oädel metall på grund av ordalydelsen av överrubriken till rubrikerna 667 och 668 i nu gällande tulltaxa i tullbehandlingsavseende komme att hänföras till rubrik 672: fajans och porslinsvaror, ej särskilt nämnda i förening med annan oädel metall än järn med en tullsats av 60 öre per kilogram, vidare anført följande:

Kommerskollegium och generaltullstyrelsen.

»I sitt den 8 december 1909 avgivna underdåniga utlåtande över tulltaxekommitténs underdåniga betänkande med förslag till ny tulltaxa hade ämbetsverken, enär isolatorer ofta äro fästade å s. k. krampor av järn, vilket kunde vara förhållandet även beträffande andra artiklar för isolering av elektriska ledningar, och tvekan vid tullbehandlingen möjligen kunde uppstå, huruvida icke en dylik vara rätteligen vore att anse såsom järnvara, i vilket fall, om densamma vore försedd med viss ytbetäckning, tullen komme att utgå med väsentligt högre belopp, föreslagit, att till överrubriken skulle fogas tillägget »även i förening med järn». Industrien på det elektriska området hade nämligen vid tiden för utlåtandets avgivande icke nått den utveckling, att även andra oädla metaller än järn kunde ifrågasättas såsom sammansättning med porslinsisolatorer. Ämbetsverken, som icke hava något att erinra mot vad vattenfallsstyrelsen anført, och ej heller finna någon olägenhet av den utvidgning av överrubriken för porslinsisolatorer, att även sådana i förening med annan oädel metall än järn komma att draga de för rubrikerna 667 och 668 nu bestämda tullsatter, få i underdånighet föreslå, att överrubriken till nyssnämnda rubriker måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Isolatorer, knoppar, inledningsrör, takbrickor och andra artiklar för isolering av elektriska ledningar, även i förening med järn eller annan oädel metall.»

Järnvägsstyrelsen har i skrivelse den 26 april 1916 givit tillkänna, att det även för nämnda styrelse vore av synnerligen stor vikt, att ifrågavarande ändring i tulltaxan gjordes.

Järnvägsstyrelsen.

Mot syftet med vattenfallsstyrelsens förevarande framställning har jag intet att erinra. Beträffande den ifrågasatta ändringens i tulltaxan avfattning ansluter jag mig till vad kommerskollegium och generaltullstyrelsen därutinnan föreslagit.

Departementschefen.

Rörande tulltaxans bestämmelser för pianon har generaltullstyrelsen i skrivelse den 1 maj 1916 gjort följande framställning:

Tulltaxan: rubr. nr 1270 och 1271 för pianon.

»1906 års tulltaxa innehöll beträffande musikinstrument bland annat följande bestämmelser:

Generaltullstyrelsen.

Instrumenter, musikaliska:
 fortepianon, även begagnade:
 taflar och pianinon — — — —
 flyglar — — — —.

Stadgandet om att begagnade pianon skulle tullbehandlas såsom nya hade införts i tulltaxan på förslag av bevillningsutskottet vid 1896 års riksdag. Utskottet anförde därvid bland annat att begagnade pianon *dittills* tullbehandlats såsom »flytt-saker: övriga inkommande gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, alla slag, ej specificerade», med en tullsats av 15 procent av värdet, därest de ej på grund av särskilda bestämmelser åtnjöto tullfrihet, *att* begagnade instrument infördes i stor mängd, varav tydligt framgick, att införseln ägde rum i handelsavsikt *samt att* det var förenat med svårighet att uppdraga en bestämd och lätt tillämplig gräns emellan nya och begagnade instrument.

I den tulltaxa, som trädde i kraft den 1 december 1911 återfinnes ej något särskilt stadgande angående tullbehandling av *begagnade* pianon, emedan på grund av taxans uppställning gamla husgeråds- och lösörepersedlar, sålunda även begagnade pianon, måste tullbehandlas såsom nya.

Emellertid tillkom, på förslag av generaltullstyrelsen, från och med den 1 januari 1913 en ny rubrik i tulltaxan av följande lydelse:

1322^{1/2} Husgeråds- eller andra lösörepersedlar, gamla och brukade och ej inkommande i den ordning, i § 4 tulltaxeförordningen sägs, därest ägaren på tro och heder skriftligen intygar, att de införas för eget bruk och ej i handelsavsikt 100 kronor—15 kronor.

Enligt denna bestämmelse kunna gamla och brukade pianon införas mot en tull av 15 procent å värdet, därest intyg lämnas, att de ej införas i handelsavsikt. Enär emellertid erfarenheten visat, att försök gjorts att missbruka ifrågavarande bestämmelse och det i många fall torde vara omöjligt för tulltjänstemannen att kontrollera, huruvida ett instrument är begagnat eller ej, samt sålunda anledning finnes att befara, att ett kringgående av tullen för pianon kan äga rum, anser sig styrelsen böra föreslå, att rubrikerna 1270 och 1271 i gällande tulltaxa ändras i huvudsaklig överensstämmelse med den lydelse de hade i 1906 års taxa. På grund av vad sålunda anförts hemställas, att ifrågavarande rubriker måtte erhålla följande lydelse:

Instrument:

 musikinstrument:
 1270 taflar och pianinon, även begagnade 1 styck 150 kronor
 1271 flyglar, även begagnade 1 » 200 » .

Anmärkningar till nr 1270 och 1271.

- ** 1. -----
 2. -----
 3. Vid införsel av begagnade musikinstrument för sådana personers räkning, vilka inflytta från utlandet eller vilka, ägande hemvist i Sverige, antingen oavbrutet eller endast med tillfälliga avbrott vistats utomlands en tid av minst ett år, äger tullfrihet rum under de villkor i övrigt, som finnas stadgade i tulltaxeförordningen § 4.»

Sedermera har generaltullstyrelsen med skrivelse den 4 december 1917 till Kungl. Maj:t överlämnat en till styrelsen från tullkammaren i Uddevalla inkommen skrift, ytterligare bestyrkande behovet av den ifrågasatta förändringen.

Mot generaltullstyrelsens nu ifrågavarande förslag har jag icke någon erinran att göra.

*Departements-
chefen.*

I skrivelse den 20 mars 1917 har generaltullstyrelsen framlagt förslag till vissa ändringar i § 3 tulltaxeunderrättelserna. Till stöd för detta förslag har styrelsen anfört följande:

*Tulltaxe-
underrättel-
serna § 3.*

»I härjämte bilagd skrivelse från packhusinspektionen i Stockholm framhålles, hurusom bestämmelserna i § 3 av underrättelserna om vad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör beträffande fastställandet genom skiljenämnd av värdet å sådana varuslag, för vilka tullen utgår med vissa procent av varans värde, icke äro fullt tillfredsställande. Ifrågavarande författningsrum har följande lydelse:

*Generaltull-
styrelsen.*

Där tullsats är bestämd till vissa procent av varans värde, beräknas detta för inkommen oskadad vara lika med varans marknadspris, sådant detta vid tiden för varans inköp ställde sig å inköpsplatsen eller, ifråga om inkommen ej inköpt vara sådant priset vid tiden för varans skeppning ställde sig å avsändningsplatsen. med tillägg i vilketdera fallet som helst av emballagets värde jämte assurans, frakt och annan därå använd kostnad, intill dess varan anlant, därest den fraktats med fartyg, till hamn, dit den är destinerad eller varest den för vidare befordran till destinationsorten ur fartyget lossas, och, därest den fraktats på annat sätt, till första svenska tullplats. För vara, som lidit avsevärd skada, beräknas allenast det lägre värde, varan vid förtullningstillfället finnes äga å förtullningsplatsen.

Det åligger varuägaren att uppgiva och, så vitt ske kan, styrka de belopp, vilka sålunda tillhopa skola anses utgöra oskadad varas värde. Närmare bestämmelser angående den bevisning, som i sistnämnda hänseende erfordras, meddelas av Konungen. Fullgör ej varuägaren vad honom sålunda åligger eller finner tullförvaltningen skälig anledning antaga, att det uppgivna värdet understiger det verkliga, eller är fråga om skadad vara, vare tullförvaltningen pliktig, likasom den i allt fall är berättigad, att låta genom två sakkunniga och ojäviga personer besiktiga varan samt å angivningsinlagan anteckna det värde, de anse böra åsättas: skolande detta eller, där besiktningmännen icke kunnat enas, medeltalet mellan de av dem åsatta värden läggas till grund för förtullningen, så framt icke varuägaren, i den ordning här nedan sägs, anmäler missnöje med det sålunda utrönta värdet.

Inom åtta dagar efter besiktningen står det varuägaren öppet att anmäla missnöje, som nu är sagt, samt påkalla värdets bestämmande genom skiljenämnd, som skall utgöras av tre ojäviga och för sakkunskap kända personer, av vilka tullförvaltningen utser en, varuägaren en och dessa bägge eller, om de ej kunna om valet åsamjas, magistraten på platsen eller kronofogden i orten den tredje; skolande nämnden, sedan skäligt rådruum lämnats parterna att andraga vad de akta nödigt, dock senast inom tjugu dagar efter det nämnden blivit fulltalig, enligt ovan angivna

grunder bestämma det värde, varefter förtullningen skall ske; och skall såsom sådant gälla det, om vilket minst två av nämndens ledamöter sig förenat, eller, om alla tre stannat i olika beslut, medeltalet mellan de värden, som utgöra medeltal av de bägge lägsta och av de bägge högsta värdena' — — — — —

Inspektionens anmärkning gäller närmast det förhållandet, att föreskrifter saknas för det fall, att jävsanmärkningar från någondera partens sida framställas mot de personer, vilka utsetts såsom skiljemän. Det skulle nämligen hava förekommit, att kraftiga ansträngningar från importörens sida gjorts att genom jävsanmärkningar påverka tullförvaltningen att frånträda sitt val av skiljeman, då förändring i detta hänseende påtagligen skulle medföra fördel för importören. Det kunde därvid tänkas, att en importör framställde sådana anmärkningar mot varje av tullförvaltningen såsom skiljeman föreslagen sakkunnig, intill dess ett från importörens sida lämpligt men med hänsyn till förutsättningarna att nöjaktigt tillvarataga statsverkets intresse svagt namn bleve av tullförvaltningen framfört. Erfarenheten hade även visat, att varuägaren i vissa fall kunnat vid sitt val av skiljeman fästa mindre avseende vid den såsom förutsättning härför uppställda fordran på sakkunskap, än fastmer på vederbörandes förmåga att anlägga en advokatorisk synpunkt på sitt uppdrag.

För tullförvaltningen vore det förenat med svårigheter att förete bevis för förefintligheten av sådana omständigheter beträffande den av importören utsedde skiljemannen, som skulle kunna utgöra grundad anledning till jävsanmärkning, oaktat sådana omständigheter kunde synas föreligga. Då å andra sidan det för tullförvaltningarna vore vanskligt att, särskilt vid värdering av specialmaskiner, få tillgång till fullt sakkunniga på samma gång som ojäviga personer, framstode för båda parternas vidkommande bristen på bestämmelser angående prövning av jävsanmärkningar såsom en uppenbar olägenhet. Inspektionen hade därför för sin del velat ifrågasätta, huruvida icke prövning av förekommande jävsanmärkningar lämpligen borde överlåtas på de myndigheter, nämligen magistraten på platsen eller kronofogden i orten, vilka enligt nu gällande bestämmelser i fall av tvist parterna emellan angående valet av tredje skiljeman ägde att utse denna.

Då generaltullstyrelsen icke kan underkänna vikten av att bestämmelser i ovanberörda avseende förefinnas, synes det styrelsen lämpligt, att förenämnda författningsrum kompletteras i nu angiven riktning.

Packhusinspektionen erinrar vidare därom, att sista delen av bestämmelserna i § 3 tulltaxeunderrättelserna icke står i full överensstämmelse med § 131 av gällande tullstadga.

Förstberörda bestämmelse är av följande lydelse:

'Vill ägare av vara, som nu är sagd, återutföra densamma oförtullad, därför att han finner det åsatta förtullningsvärdet för högt, vare han därtill berättigad under iakttagande av vad angående oförtullade varors återutförelse är stadgat och sedan tullverket gottgjorts för belopp, varför varan till äventyrs häftar.'

I sistnämnda författningsrum, sådant det lyder enligt nådig kungörelse den 10 november 1911 (Svensk författningssamling nr 115), stadgas emellertid följande:

'Visar sig uti det sätt, varpå inkommet gods blivit inpackat, eller av vad eljest vid införelsen förekommer uppenbar avsikt att genom tulltjänstemans vilseledande vid tullbehandlingen helt eller delvis undandraga godset stadgad tullavgift, såsom om — — eller om, där tullavgift skall utgå med vissa procent av varans värde,

skriftlig handling eller annan bevisning förotes, ägnad att bibringa tjänsteman, som tullbehandlingen verkställer, övertygelse om ett lägre värde å varan än det verkliga;

då skall emottagaren eller, där denna är ombud för annan här i riket, vilken äger över varan förfoga, denne senare, såvida han ej före tullbehandlingen till namn, beskaffenhet och tillämnad användning, vikt eller värde riktigt angivit eller låtit angiva det gods, med avseende å vilket slik åtgärd vidtagits, ändå att han icke kunnat övertygas om delaktighet i det försök att undandraga godset tull, straffas såsom för olovlig varuinförsel. Gitter han göra sannolikt, att försöket blivit vidtaget utan hans vetskap eller tillskyndan, vare från ansvar fri. Det gods, med avseende å vilket åtgärd, som nu är sagd, vidtagits, skall i varje fall, där det icke behörigen angivits före tullbehandlingen, tagas i beslag och dömas förbrutet.

Då det synes påtagligt, att medgivandet för varuägaren att återutföra en vara oförtullad, därest han finner det åsatta förtullningsvärdet för högt, förutsätter, att sådant svikligt förfaringssätt, som avses i § 131 tullstadgan och medför såsom påföljd åtminstone varans beslagtagande, icke är för handen, samt avsaknaden av en hänvisning i tulltaxeunderrättelserna till nyssberörda bestämmelse i tullstadgan möjligen kan ingiva den föreställningen, att varuägaren, även om sviklig avsikt vid angivandet av värdet kunde påvisas, skulle äga rätt att åter utföra varan, synes i sistberörda hänseende ett förtydligande av § 3 tulltaxeunderrättelserna vara lämpligt.

Ehuru man läser kunna förutsätta, att vederbörande tullförvaltning, förr än beslag verkställas, i förekommande fall inhämtar sakkunnigas mening, huruvida skäl finnas för antagandet, att svikligt förfarande vid angivandet av värdet föreligger, torde emellertid avgörandet av denna fråga böra bliva beroende av rättens prövning.»

De av generaltullstyrelsen förordade ändringarna av § 3 tulltaxeunderrättelserna anser jag böra godtagas, med den jämkning dock, att den uppgift, som enligt nämnda författningsrum och styrelsens förslag tilldelats kronofogden i orten, med anledning av kronofogdetjänsternas numera skedda indragning överflyttas på Konungens vederbörande befällningshavande. Med iakttagande av denna jämkning tillstyrker jag ett av styrelsen utarbetat förslag till författningsbestämmelser i ämnet.

*Departements-
chefen.*

De av mig här förordade ändringarna i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor torde böra träda i kraft redan innevarande år å dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes; dock med undantag för anmärkningarna till rubrikerna nr 183—193 i tulltaxan, vilka icke lära böra träda i tillämpning förrän vid samma tid som rusdrycksförsäljningsförordningen eller den 1 januari 1919.

Med åberopande av vad här ovan blivit anfört hemställer jag, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels besluta, att § 4 i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor skall erhålla följande ändrade lydelse:

§ 4.

Tullfrihet åtnjutes, utom för varor, vilka enligt tulltaxan äro fria från tullavgift, jämväl för:

i) skeppsinventarier, tillhörande förolyckat fartyg; ävensom sjöfynd, till värde ej överstigande tio kronor, då fyndet, enligt vad särskilt är stadgat, av vederbörande tullförvaltning utlämnas till bärgaren;

k) skeppsproviant

u) naturalier, — — — — — understöd; samt

v) livsförnödenheter, avsedda för och införda samtidigt med från utlandet inkommande djur, i den mån sådana förnödenheter prövas icke överstiga behovet under transporten till den ort inom riket, dit djuren enligt åtföljande frakthandlingar äro slutligt bestämda samt för så vitt anledning icke finnes antaga, att förnödenheterna äro avsedda för annat ändamål.

De särskilda — — — — — skeppsproviant.

dels besluta, att gällande tulltaxa skall i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

		Kvantitet för tull beräkningen.	Tullsats.
			Kronor öre
	Brännvin och sprit, alla slag, härunder även inbegripna arrak, rom och konjak:		
183.	-----	---	---
184.	-----	---	---
	<i>Anm. 1.</i> -----	---	---
	<i>Anm. 2.</i> -----	---	---
	<i>Anm. 3.</i> -----	---	---
	<i>Anm. 4.</i> -----	---	---
185.	Likör och absint; ävensom andra spritdrycker, försatta med socker eller annat främmande ämne, varigenom alkoholhalten angives orik- tigt å provaren	---	---
	Vin:-----	---	---
*186.	-----	---	---
187.	-----	---	---
188.	-----	---	---
*189.	-----	---	---
*190.	-----	---	---
	<i>Anm.</i> -----	---	---
191.	Saft, bär- och frukt:-----	---	---
	Maltdrycker och mjöd:		
192.	-----	---	---
193.	-----	---	---
	<i>Anmärkingar till n:r 183—193.</i>		
	1. Sådana till n:r 183—193 hänförliga drycker, vilka enligt 1 § av förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker skola anses såsom rusdrycker, må till riket införas blott av den, som äger kontrollsty- relsens tillstånd att utöva partihandel med rusdrycker av det slag, som införseln avser, eller av bolag, som jämlikt av Konungens befallningshavande meddelad rättighet driver utminuterings- eller utskänkingsrörelse.		
	2. Rusdrycker må icke från tullverket utlämnas annorledes än mot kvitto, utfärdat av den, som är berättigad att införa dessa drycker, dock att dylika drycker, som till bolag in- kommit från utlandet, må mot kvitto utlämnas		

		Kvantitet för tull- beräkningen.	Tullsats.	
			Kronor	öre
	till den, som visar sig hava erhållit bolagets medgivande att från tullverket utbekomma desamma.			
	3. Utan hinder av vad här ovan stadgas, må rusdrycker			
	A) till riket införas			
	a) av den, som enligt särskilt stadgande äger åtnjuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor,			
	b) av vederbörligen legitimerad handelsresande i vanlig ordning, då de medföras såsom prov,			
	c) av resande, som ankommit från utrikes ort, då de införas för eget bruk, dock endast intill viss mindre av Konungen fastställd kvantitet;			
	B) om de äro hänförliga till skeppsproviant, behandlas på sätt, som är föreskrivet i § 4 k) tulltaxeförordningen, dock att rusdrycker, som enligt sistberörda författningsrum förtullats såsom överskott av skeppsproviant, icke må från fartyg ilandföras;			
	C) uppläggas på provianteringsfrilager på sätt i särskild författning är stadgat, dock att å provianteringsfrilager upplagda rusdrycker icke må, utan tillstånd av Kungl. Maj:t för varje särskilt fall, disponeras annorledes än till fartygs proviantering i föreskriven ordning.			
	4. Angående rätt till tullfri införsel av malt-drycker för resande, som annorledes än med järnväg från Norge till Sverige inkomma över vissa delar av gränsen, gäller vad därom är i § 5 tulltaxeförordningen stadgat.			
	5. Angående införsel till riket av rusdrycker för vetenskapligt, medicinskt, farmaceutiskt, tekniskt, industriellt eller likartat ändamål gäller vad Konungen därom särskilt stadgat.			
	Tobak:			
195.	oarbetad, blad och stjälk	1 kg.	1	—
195 1/2.	arbetad: mjöl	1 kg.	1	15

		Kvantitet för tull- beräkningen.	Tullsats.
			Kronor Öre
	<i>Anm. till nr 195 och 195 1/2.</i>		
	Oarbetad tobak och tobaksmjöl må införas all- enast av utövaren av statens tobaksmonopol.		
196.	cigarrer, cigarrecigarretter och cigarretter	1 kg.	6 —
197.	andra slag.....	1 kg.	1 80
	<i>Anmärkingar till nr 196 och 197.</i>		
	1. Mot erläggande — — — med tobaksvaror; skolande härvid såsom arbetad tobak icke anses tobaksmjöl.		
	2. — — — — —		
	Isolatorer, knoppar, inledningsrör, takbrickor och andra artiklar för isolering av elektriska ledning, även i förening med järn eller annan oädel metall:		
667.	vita.....	1 kg.	— 20
668.	andra slag.....	1 kg.	— 25
	<i>Anm. till nr 667 och 668. Om — — — beteckning.</i>		
	Instrument:		

	musikinstrument:		
*1270.	tafflar och pianon, även begagnade.....	1 st.	150 —
*1271.	flyglar, även begagnade.....	1 st.	200 —
	<i>Anmärkingar till nr 1270 och 1271.</i>		
**	1. — — — — —		
	2. — — — — —		
	3. Vid införsel av begagnade musikinstrument för sådana personers räkning, vilka inflytta från utlandet eller vilka, ägande hemvist i Sverige, antingen oavbrutet eller endast med tillfälliga avbrott vistats utomlands en tid av minst ett år, äger tullfrihet rum under de villkor i övrigt, som finnas stadgade i § 4 tulltaxeförordningen.		

dels besluta, att § 3 i underrättelser om vad vid tulltaxans till-
lämpning iakttagas bör skall erhålla följande förändrade lydelse:

§ 3.

Där tullsats — — — — utrönta värdet.

Inom åtta dagar efter besiktningen står det varuägaren öppet att anmäla missnöje, som nu är sagt, samt påkalla värdets bestämmande genom skiljenämnd, som skall utgöras av tre ojäviga och för sakkunskap kända personer, av vilka tullförvaltningen utser en, varuägaren en och dessa bägge eller, om de ej kunna om valet åsämjas, magistraten på platsen eller, där sådan ej finnes, Konungens befallningshavande i länet den tredje; skolande, där mot sålunda utsedd person jäv framställes av part, sådant jäv prövas av vederbörande magistrat eller Konungens vederbörande befallningshavande, som därvid äger besluta, huruvida ny skiljeman skall utses eller icke. Nämnden skall, sedan skäligen rådruum lämnats parterna att andraga vad de akta nödigt, dock senast inom tjugu dagar efter det nämnden blivit fulltalig, enligt ovan angivna grunder bestämma det värde, varefter förtullningen skall ske; och skall såsom sådant gälla det, om vilket minst två av nämndens ledamöter sig för-enat, eller, om alla tre stannat i olika beslut, medeltalet mellan de värden, som utgöra medeltal av de bägge lägsta och av de bägge högsta värdena. Bestämmas värdet högre, än varuägaren uppgivit, eller varder i fråga om skadad vara värdet bestämt till minst samma belopp som det vid besiktningen åsatta, drabbar kostnaden för värderingen varuägaren, och skall han i ty fall jämväl ersätta tullverkets utgift för den föregående besiktningen. Sker icke någon förhöjning i det värde, som av varuägaren uppgivits, eller varder i fråga om skadad vara det vid besiktningen åsatta värdet nedsatt, har tullverket att vidkännas värderingskostnaden.

Kostnaderna — — — — uppgivna.

Vill ägare av vara, som nu är sagd, återutföra densamma oförtullad, därför att han finner det åsatta förtullningsvärdet för högt, vare han, för såvitt gällande bestämmelser angående olovlig varuinförsel icke annorlunda föranleda, därtill berättigad under iakttagande av vad angående oförtullade varors återutförsel är stadgat och sedan tullverket gottgjorts för belopp, varför varan tilläventyrs häftar.

Vad — — — — undergått.

dels ock förklara, att förestående bestämmelser skola träda i kraft i vad de avse anmärkningarna till rubrikerna nr 183—193 i tulltaxan den 1 januari 1919 och i övrigt å dag, som av Kungl. Maj:t bestämmes.

Vad departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle proposition till riksdagen avlåtas av den lydelse, bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Sven Lidholm.

